

Krajowa Rada Komornicza

ul. Szpitalna 4/10 | 00-031 Warszawa | tel. 22 827 71 13 | faks 22 827 29 76 | krk@komornik.pl | www.komornik.pl

SEKRETARIAT Z-CY SZEFA KS

Warszawa, dnia 06 stycznia 2019 r.

L. dz.

Data wpływu 18.01.2019r.

KRK/V/1372/18

Szanowny Pan

Adam Podgórski

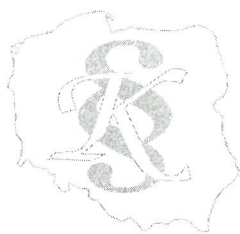
Zastępca Szefa Kancelarii Sejmu

ul. Wiejska 4/6/8

00 – 902 Warszawa

W odpowiedzi na pismo z dnia 05 grudnia 2018 r. (GMS-WP-173-329/18) dotyczące ustawy o zmianie ustawy o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa oraz zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami, w imieniu Krajowej Rady Komorniczej uprzejmie proszę o uwzględnienie następujących uwag samorządu komorniczego.

W projektowanej ustawie proponuje się między innymi zmianę treści art. 34 ustawy z dnia 09 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. z 2018 r., poz. 2267, dalej: ustawa), poprzez dodanie ust. 7 stanowiącego, że „do zabezpieczenia i egzekucji należności, o których mowa w art. 34 ust. 1 stosuje się przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego”. Należności, o których mowa w art. 34 ust. 1 ustawy dotyczą odszkodowania lub zadośćuczynienia, o którym mowa w art. 33 ustawy, tj. odszkodowania przysługującego od m.st. Warszawy za poniesioną szkodę lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, należne osobie zajmującej lokal w nieruchomości warszawskiej będącej przedmiotem decyzji reprivatyzacyjnej. Odszkodowanie takie przyznaje Komisja w drodze decyzji, na wniosek osoby, o której mowa w tym przepisie. Od decyzji Komisji w przedmiocie przyznania odszkodowania lub zadośćuczynienia osoba, o której mowa w art. 33 ustawy oraz m.st. Warszawa przysługuje sprzeciw do sądu właściwego ze względu na miejsce położenia nieruchomości. W razie wniesienia sprzeciwu w terminie, decyzja, o której mowa

w ust. 1, traci moc, także w przypadku gdy sprzeciw odnosi się do części decyzji (art. 34 ust. 3 – 5 ustawy).

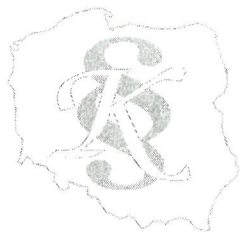
Proponowany przepis art. 34 ust. 7 ustawy, stanowiący, że do zabezpieczenia i egzekucji należności, o których mowa w art. 34 ust. 1 stosuje się przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego, budzi wątpliwości.

Podkreślenia wymaga, że przepis ten odnosi się do należności, o których mowa w art. 34 ust. 1 ustawy, tj. do odszkodowania lub zadośćuczynienia. Jak jednak wyżej wskazano, w przypadku wniesienia sprzeciwu od decyzji Komisji, decyzja taka traci moc i o odszkodowaniu lub zadośćuczynieniu orzeka sąd powszechny. Nie ma zatem wątpliwości, że do zabezpieczenia i egzekucji omawianych należności, zasadzonych przez sąd zastosowanie mieć będą przepisy kodeksu postępowania cywilnego o egzekucji sądowej.

Wydaje się, że intencją projektodawcy było, by również egzekucja należności, o których mowa w art. 34 ust. 1 ustawy, przyznanych przez Komisję w drodze decyzji administracyjnej (tj. w przypadku braku sprzeciwu od tej decyzji) odbywała się w trybie egzekucji sądowej. W takim jednak przypadku, projektowany przepis winien stanowić, że dokonanie zabezpieczenia i egzekucja należności wynikających **z decyzji, o której mowa w art. 34 ust. 1 ustawy** (a nie należności, o których mowa w tym przepisie) odbywa się w trybie egzekucji sądowej według przepisów kodeksu postępowania cywilnego.

Należy jednak mieć na uwadze, że zgodnie z treścią art. 776 k.p.c. podstawą egzekucji sądowej jest tytuł wykonawczy, tj. tytuł egzekucyjny (art. 777 k.p.c.) zaopatrzony w sądową klauzulę wykonalności. Jeżeli, w oparciu o przepis szczególny egzekucja sądowa (postępowanie zabezpieczające) odbywać się ma w oparciu o decyzję administracyjną, konieczne jest jednocześnie wyraźne przesądzenie, czy taka decyzja stanowić może samoistną podstawę egzekucji sądowej, czy też jest „innym orzeczeniem, ugodą i aktem, które z mocy ustawy podlegają wykonaniu w drodze egzekucji sądowej” (art. 777 § 1 pkt 3 k.p.c.). Konieczne jest również wskazanie, czy decyzja taka musi być zaopatrzona w sądową klauzulę wykonalności, czy też stanowić ma wyjątek od zasady przewidzianej w art. 776 zdanie drugie k.p.c.

Dodatkowo należy mieć na uwadze, że zgodnie z treścią art. 38 ust. 3 ustawy w obecnym brzmieniu „do egzekucji obowiązków wynikających z decyzji Komisji stosuje się przepisy ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji”, zaś według treści tego przepisu w proponowanym, nowym brzmieniu - „do egzekucji obowiązków wynikających z decyzji Komisji stosuje się przepisy ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, z zastrzeżeniem ust. 6.”

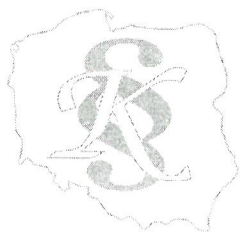

Projektowany przepis art. 34 ust. 7 ustawy pozostaje więc w sprzeczności z treścią art. 38 ust. 3 ustawy, zarówno w aktualnym, jak i projektowanym brzmieniu. Jak wyżej wskazano, art. 34 ust. 7 ustawy w istocie odnosi się do obowiązku wynikającego z decyzji Komisji, który to obowiązek ma być przedmiotem sądowego postępowania zabezpieczającego i egzekucyjnego. Jednocześnie jednak ustawa stanowi o administracyjnym trybie realizacji obowiązków wynikających z decyzji Komisji, przewidując jedynie wyjątek wskazany w art. 38 ust. 6, który jednak nie odnosi się do odszkodowania lub zadośćuczynienia, o którym mowa w art. 33 ustawy, przyznanym w drodze decyzji Komisji. Tym samym konieczne jest wyłączenie spod działania normy określonej w art. 38 ust. 3 ustawy również w przypadku, o którym mowa w art. 34 ust. 7 ustawy.

Ponadto, wedle proponowanego rozwiązania przyjętego w art. 38 ust. 6 *„Komisja jest zwolniona od opłat, wpisów oraz kosztów postępowań przed sądami albo organami administracji publicznej, w tym kosztów, wydatków egzekucyjnych i opłat komorniczych. Koszty i opłaty egzekucyjne ustalone w postanowieniu o kosztach zaspokaja się w ostatniej kolejności. Art. 115 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji i art. 1025 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego nie stosuje się”*.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że przepisy ustawy z dnia 09 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji restryktoryzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa nie przyznają Komisji podmiotowości prawnej. Przepis art. 3 ust. 1 i 3 ustawy stanowi wyłącznie, że *„tworzy się Komisję do spraw restryktoryzacji nieruchomości warszawskich”*, która to Komisja *„jest organem administracji publicznej stojącym na straży interesu publicznego, w zakresie postępowań w przedmiocie wydania decyzji restryktoryzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich”*. Tym samym Komisja nie może być podmiotem postępowań przed sądami albo organami administracji publicznej, jak również podmiotem sądowego postępowania egzekucyjnego, albowiem nie posiada zdolności sądowej. Przyznane w art. 3 ust. 4 ustawy uprawnienia prokuratora nie mogą obejmować udziału w postępowaniu egzekucyjnym lub zabezpieczającym w charakterze uczestnika postępowania. Nie wiadomo zatem, czego dotyczyć ma przyznane Komisji zwolnienie od kosztów.

Ponadto, jak wyżej wskazano, egzekucja sądowa przewidziana została (na zasadzie wyjątku od reguły wynikającej z art. 38 ust. 3 ustawy) wyłącznie do egzekucji odszkodowania i zadośćuczynienia, o którym mowa w art. 33 ustawy, a więc przyznanego osobie fizycznej zajmującej lokal w nieruchomości warszawskiej będącej przedmiotem decyzji

reprzywatyzacyjnej. Tym samym ewentualna egzekucja (postępowanie zabezpieczające) toczyć się będzie na wniosek tej osoby (jako wierzyciela), a nie Komisji.

W projektowanym przepisie art. 38 ust. 6 ustawy wskazuje się na „koszty, wydatki egzekucyjne i opłaty komornicze”. Przyjęta nomenklatura pozostaje w sprzeczności z treścią ustawy z dnia 28 lutego 2018 r. o kosztach komorniczych (Dz. U. z 2018 r., poz. 770). Z treści art. 1 i 2 tej ustawy wynika, że ustawa reguluje wyłącznie kwestię „kosztów komorniczych”, które obejmują **wydatki komornika** sądowego poniesione w toku prowadzonego przez niego postępowania egzekucyjnego, innego postępowania albo dokonywania innych czynności oraz **opłaty komornicze**.

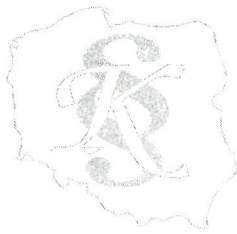
Zgodnie z treścią art. 45 ust. 2 ustawy o kosztach komorniczych Skarb Państwa nie uiszcza wyłącznie opłat egzekucyjnych. Obowiązany jest jednak ponosić wydatki. Zgodnie z treścią art. 46 ustawy o kosztach komorniczych wydatki oraz niektóre opłaty należne od strony zwolnionej od kosztów komorniczych wypłaca komornikowi sąd rejonowy, przy którym działa komornik.

Tym samym przewidziane w ustawie „zwolnienie od kosztów” przyznane Komisji pozostaje również w sprzeczności z art. 45 i 46 ustawy z dnia 28 lutego o kosztach komorniczych.

Zapis zawarty w projektowanym art. 38 ust. 6 ustawy, stanowiący, że „koszty i opłaty egzekucyjne ustalone w postanowieniu o kosztach zaspokaja się w ostatniej kolejności. Art. 115 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji i art. 1025 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r.-Kodeks postępowania cywilnego nie stosuje się” jest sprzeczny z art. 46 ust. 3 ustawy o kosztach komorniczych stanowiącym, że „**wypłacone sumy, o których mowa w ust. 1, komornik zwraca sądowi po ich wyegzekwowaniu z pierwszeństwem przed wszystkimi innymi należnościami**”. Nie wiadomo, do jakiej sytuacji odnosić się ma rozwiązanie projektowane w art. 38 ust. 6 ustawy. Brak jest podstaw do nałożenia na komorników sądowych obowiązku ponoszenia ciężaru związanego z egzekwowaniem należności wynikających z decyzji Komisji.

Wydaje się, że projektowana ustawa (druk nr 3070 z dnia 30 listopada 2018 r.) w ogóle nie uwzględnia rozwiązań przyjętych w ustawie z dnia 28 lutego 2018 r. o kosztach komorniczych (Dz. U. z 2018 r., poz. 770) oraz w ustawie z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych (Dz. U. z 2018 r., poz. 771).

W tym stanie proponowane rozwiązania nie zasługują na akceptację.

Krajowa Rada Komornicza

ul. Szpitalna 4/10 | 00-031 Warszawa | tel. 22 827 71 13 | faks 22 827 29 76 | krk@komornik.pl | www.komornik.pl

Mam nadzieję, że powyższe uwagi zostaną uwzględnione i wykorzystane w dalszym procesie legislacyjnym.

Z uprzejmym pozdrowieniem,

Prezes
Krajowej Rady Komorniczej

Rafał Fronczek